

imod at der forelægges den i 1851 sammen-
trædende Rigsdag Forslag til disses Indfrielse.

§ 11.

Til midlertidig Betyrrelse for disse Creditbeviser overleveres de ovennævnte 6 Mænd, hver Gang 500,000 Rbd. deraf fattes til Finantsministeriets Råadighed, et idetmindste ligesaa stort Beløb i Statskassen tilhørende Bantobligationer og andre gode Forskrivninger, som haandsaet Pant, der igjen tilbagegives, efterhaanden som Creditbeviserne indfries.

§ 12.

Creditbeviserne, hvoraf hver Million Rigsbankdaler udstedes under et Hovednummer fra 1—4, indløses med deres fulde paalydende Beløb og samtlige til Forfaldstiden forfaldne Renter den 11te December 1851, 11te Juni 1852 og 11te December 1852, i de to første Terminer, hver Gang med en Million og i den sidstnævnte Termin med 2 Millioner, forsaavidt Finantsministeren har gjort Brug af den i § 10 givne yderligere Bemyndigelse. Det bestemmes ved Lodtrækning, hvilket Hovednummer første Gang og hvilket Hovednummer anden Gang skal indløses; hvorimod de to Hovednummere, som ikke ere blevne udtrukne den 11te December 1851 og den 11te Juni 1852, ere forfaldne til Betaling den 11te December 1852. De indløste Creditbeviser opbrændes under Control af de 6 Mænd.

§ 13.

For at lette fornævnte rentebærende Creditbevisers Modtagelse og Omløb, vil Krigsskatten, ifølge den Overenskomst, der for dette Tilfælde er truffen med Nationalbankens forenede Bestyrelse, kunne betales med disse Beviser.

XIII.

Om Consumtionen og dens Ophævelse.

(Forelagt i Forbindelse med det under Nr. II.
meddeelte Lovudkast.)

Som bekendt blev af Stifternes Provind-
stalsstænderforsamling i 1835—1836 indgivet An-

dragende om, at der maatte indledes de fornødne Undersøgelser angaaende Ophævelsen af den Consumtions=Afgift, som ikke erlægges af Brændevinsbrænderierne, imod Bederlag for Finantserne ved directe Ligning paa Hærtornet og Communerne, og Resultatet af disse Undersøgelser forelægges en senere Stænderforsamling, for at denne kunde afgive bestemt allerunderdanigst Betænkning, om det vilde være gjørligt og gavnligt at iværsette den omhandlede Ombytning af Consumtions=Afgiften imod en directe Skat. Et lignende Forslag var ogsaa under Omhandling i Nørrejyllands Stænderforsamling i 1836, men ved den endelige Afstemning bestemte Forsamlingen sig for ingen Petition i den Anledning at indgive (Vib. St. Tid. 1836, II. Pag. 2171). I den Kongelige Bekjendtgjørelse til Stifternes Provindstalsstænderforsamling af 19de September 1838 blev det i Anledning af det ovennævnte Andragende tilkjendegivet bemeldte Forsamling, at Hs. Majestæt, efter paa det Nøieste at have overveiet, paa den ene Side alle de Grunde, der kunde anføres til Bedste for Consumtionens Ophævelse mod Bederlag for den Kongelige Kasse ved anden Skat, og paa den anden Side de af Provindstalsstænderne selv erkjendte store Banfæligheder og Betænkkeligheder, der møde ved en saadan Forandring, havde fundet disse saa overveie, at Allerhøiøstamme ikke havde anseet det hensigtsmæssigt at anfille de af Stænderne angivne nærmere Undersøgelser, hvorom Hs. Majestæt forudsaa, at de ikke vilde føre til noget Resultat.

General=Soldkammer= og Commerce=Collegiets allerunderdanigste Betænkning af 17de October 1837 havde de daværende Deputerede for Finantserne erklæret i Hovedsagen aldeles at tiltræde, idet Deputationen, i Særdeleshed med Hensyn til den Kongelige Kasses Larv, paa det Bestemteste fraraabede den da foreslaaede Forandring, ligesom ogsaa Rentekammeret sandt, at endssjøndt ikke uvigtige Grunde talte for Consumtions=Afgiftens Ombytning med en directe Skat, naar denne retfærdigen og billigen kunde fordeles paa Vedkommende, overveie, om de daværende Lidsomstændigheder og de øvrige Forhold i 1838, gjorde en saadan Forandring, som den